

Þrúðan hefur hon hyrningin
logtins-kúgvín reyða.
Sverra niður af Vossa fjöllum
sær við illum eyga.

»Eg eri borin í hellinum
vestan fyrri býr,
væl mærlíkar villar folur,
íkkí tamdar kýr.«

Pollin kvæð um rossleyparnar
triggja sinni tolv,
uttan um lundan gyrdust teir
sum náttarsólin hálv.

Tað kann eg av sonnum siga,
meðan eg man blunda:
»Tað eru eingir rossleypar,
ið gyrað um vára lunda.«

Tað kann eg av sonnum siga,
væl skal maður virðast:
»Tað eru eingir rossleypar
um vára lunda gyrað.«

Teir rópa: »Livi kongurinn!
og rúndan um seg hyggja,
setast so at borðinum,
land við logum hyggja.

Tungliga gongur í Tóra höll,
stokkar eru sum stál,
gólvið hart sum veröldin,
har hoyrist ei manna mál.

Norðari stendur so þrúð ein borg;
men tunglitið hefur hon navn.
Har kemur eingin maður inn
uttan við húgvu stavni.

Hon ei dukkur í Fraklands búna
í sínum höllum vil hýsa;
tann, har kemur, hon skal hava
fyrirkæð og kysa.

Tað tykja bæði teir og tær
vera so miklan vanda:
Klúft og kysa, stakk og stíma
ella úti standa.

Norðan fyrri smíðurnar
stendur ein stova von,
har er mong ein ríma fallin
undir teirri blíðnar lon.

Har er mong ein ríma fallin
undir teirri blíðnar lon;
hættur dansar á línunum gólvi
sum hjá Bærinis son.

Tungur tollur á tunnur lagdur,
Avhaldshúsið stongt.
Lítið múnar húsaróm,
har hjartarúmið er tröngt.

Men í tí stóra garðinum
bak við skúlans vegg,
har kanst tú kvæða um Trónda
hitt gamla Gøtu skegg.

Nei, farið verður til Ólavsöku,
eg sigi tað, tí tað veit eg,
geva koss og fáa koss
er Ólavsöku teiti.

Unglingar til Havnar fara,
móggjar við í ferð,
vita um at eyðnan góð
teimum til beina er.

Gjörta sveinar um seg litur,
sætt eg siga skal:
»Hevði eg eina gentu sæð,
ið mærlíki dæmði væl.«

So svinnar ganga móggjarnar,
huga hvör við sær:
»Fara man onkur ungur maður
at royna eftir mærlíki?«

Mótast teir í dansinum,
ið bera í hjarta trá,
törvar teim ei orð at brúka,
eyguni siga frá.

Hóliga mótast hendurnar,
slíkt ei nakar sær;
tað betýðir: »Vilt tú ikki
koma út við mærlíki?«

»Her eru eingir hjallar,
ei heldur nokur fjós;
ilt er at sleppa úr manna eygum,
náttin er so ljós.«

Hann leggur um hana yvirfrakkan
hóvur bera saman,
síðani taka tæy Hóydalsvegin —
— Ólavsöku gaman.

Eldri menn til Havnar fara
við skríni og tóttum leypi,
finna gamlar kenningar
og fáa upp í steypið.

Festa teir í knavarnar,
skeggjð tekur at svíða;
fáur veit í slíkum fori
hvussi stundir líða.

Ofta taka teir hondum saman,
sýna gamlar spengur;
so eru fóst tæy handatök,
sum vöru tað stældar tengur.

Teir trýfa í gomul orindir
og gamlar sögustubbar;
hugnalig er samverðan
við slíkar fróðar gubbar.

Ein taldi eina líta sögu
um spunamannin balda,
tá hann kvæð um Góliat,
tá vildi ei tráður halda.

Ein visti um ein annan mann,
sogan slíkt ei treyt,
tá Langa lív stakk til Ólvar jarl,
hann sjálfvan rokkin breyt.

Tá Langa lív til Ólvar stakk,
hann sjálfvan rokkin breyt;
men tá ið Hábar lívið læt,
tá tár á kinnunum fleyt.

Lat meg nevna róðurin,
hann er virði verður;
har kann eingin koma við
uttan í róðri herður.

Tá ið menn til kappróður
draga knorr á sjógv,
tyrptist fólk á hverjum tanga
rætt sum tórv í krögv.

Garpar festa fót í bekk,
rógva, hvat teir kunnu,
tyrptist fólk á hverjum tanga
rætt sum síld í tunnu.

Summir langan, summir stuttan
royna hvört eitt snið.
Tá vil mangur hirsja seg,
sum hann róði við.

Tá kappróðurin lokin er,
tá eru allir móðir;
svymja, renna, hors at ríða,
tað eru leikir góðir.

Deyður er Rasmus Effersøe,
kundi so væl at tosa,
fann uppá eina kapprenning,
hvar allir runnu í posa.

Fyrsta dognið endað er,
nú er dáliga sjágla,
nú er at fara til húsar heim
og ikki langur tvaðla.

Glógvur enn í pungenum,
tað mugu allir vita:
gloymið ikki tinganest
til tæy, ið heima sita.

Gloymið ikki liggjarnar,
gresið er so flóki,
standið ikki við berum hondum,
tá hann kemur högl.

Tíðin er við höndina
á fornar jarðir seta.
Hoyberadagur burtur eru;
men neylini mugu eta.

Tann, ið eyðnu funnið hefur,
biði eg eyðnu njóta,
næsta líð á avu hans
grót til grundir bróta.

Niðurlag:
Ólavar kongur hin breiði,
tröllini tæy kenda hans vreiði,
aftur læsti hann Hornalond,
Ólavar kongur hin breiði.

H. Kamban.

Úr Føroyum.

Tórshavn.

Løgtings-heilsur.

Løgtingið hefur móttikið so-
ljóðandi heilsur:

Vor hjerteligste Lykónskning
til Festdagin.

Christian. Alexandrine.

Føroyingar í Keypmannahavn
bera Føroya Løgting heilsu sína.
Gudmund Bruun. Chr. Lützen.

Hjartanlegar hamingvutíkir frá
gømlum Íslendingi.

Dethlef Thomsen.

Lykke og Fremgang paa
Færoerne.

Helms.

Kappróðurin.

I Ólavsöku-kappróðurinum
vunnu: 10-mannafarið í Havn,
8-mannafarið úr Vági og kvinnu-
báturin úr Havn.

Kappsvymjingin.

I kappsvymjingini vunnu:
Arne Rein, Tórshavn, 400 m.,
Jon Lundetræ, Noreg, 300 m.,
J. P. Joensen, Klaksvík, 100 m.,
Jóhannes Rasmussen, Tórshavn,
100 m., Hans Johannes Clementsen,
Tórshavn, 50 m., i seinri
50 m. longd vóru Samuel Ras-
mussen og Richard Mouritsen
líka kvikir á mál.

Føroyskt flagg.

Til Løgtingið!

Eg loyvi mær hervið at fram-
senda hesa fundaravgerð, sum
einmælt varð samtykt á fundi í
Havn Ólavsökunaftan.

Føroyingar samkomnir á fund
í Tórshavn Ólavsökunaftan kun-
ngera:

1) At okkum hefur tókt sárt
at frætta um atburð tann, sum
Danir sýndu okkara flaggi um
Altshjótíðina á Tingvøllum og
í Reykjavíkar kirkjugarði.

2) Fundurin heitur á allar
landsmenn at flagga við fø-
royskum flaggi, tá teir hava flagg
á stong innanfyri føroyskt mark.

3) Fundurin heitur á Føroya
løgting at fáa gjørt tað skil á
flaggmálinum, sum Føroya fólk
ynskir.

Staddur á Løgtingi 21/7—1930.
J. Patursson.

Forslag til Beslutning.

Paa Lagtingsmødet i Fredags
femlagedes følgende Forslag til
Beslutning:

Den 25. September f. A. be-
sluttede Tinget at anmode sam-
mes Formand tilligemed Næst-
formanden og Sekretæren samt
Øernes Provst om at sørge for,
at St. Olafsdagen 1930 af Tinget
og Kirken blev fejret saaledes,
som det sømmer sig for Fær-
øernes Folk og Historie.

I Henhold hertil blev Lagtin-
get paa St. Olafsdagen den 29.
f. M. sat af Formanden under
aaben Himmel ved dets Forsam-
lingsbygning her under særlige
festlige Former i Overværelse af
en tusindtallig Folkemængde og
idet der var fastsat et Festpro-
gram for Tingets Møde.

Imidlertid blev Mødet som
bekendt forstyret paa en saadan
Maade, at det maatte afbrydes
kort efter, at det var begyndt.
Saavel Tinget som det paa Lag-
tingsbygningen hejsede Rigsflag
blev forhaanet og forulempet
paa en særdeles grov Maade.

Vi finder, at denne Begiven-
hed bestemte kræver, at Lagtin-
get fremsætter en offentlig Ud-
talelse. I Betragtning heraf fremsættes følgende:

Forslag til Beslutning.

1. Lagtinget udtaler sin For-
dommelse af det ved Tingets
Aabning paa St. Olafsdag i
Aar stedfundne Angreb paa
sammes Frihed samt Kræn-
kelsen af Rigsflaget.

2. Lagtinget forudsætter, at der
iværksættes en indgaaende
offentlig Undersøgelse af det
skete og videre Retsforføl-
gning.

Thorshavn, den 1. Aug. 1930.
Oliver Effersøe. Edw. Mítens.

Nakrar hugleiðingar um fiskaútflutning okkara.

(Framhald).

Sum herav sæst, nýta teir í
Noreg at vraka fiskin í fyra
klassar, tað sama gera teir í
Íslandi. Her í Føroyum er vrak-
ingarlógin einki broytt í so máta,
við hava bert 3 klassar fram-
vegis. Tað, sum her fer í tríða
klassa, er reint vrak, og í fyrsta
klassa fer altíð meir enn í
annan, so tað er týðuligt, at
okkara fyrsti klassi verður ójav-
nari og ringari enn norskur og
kanska ikki full so góður sum
Íslendur heldur. Stendur hetta
leingi við, verður vandi hjá
okkum at halda prísin uppi.

Sveinn Árnason skrivur víðari:
»Av tí, sum eg sá av norskum
fiski, tóktist mær, at fyrsti klassi
teirra var betri enn fyrsti klassi
okkara, men triði klassi teirra
var væl ringari enn triði klassi
okkara. Harav fylgir sjálvsagt,
at annar klassi teirra røkur
yvir eitt víðari mark av góðsku
ella er missjavnari enn okkara.
Hetta verður javnað nakað aftur
av tí, at teir skifta annan klassa
sundur eftir marknaðarstaðnum,
hann er ætlaður at fara á. Mær
tókti, at annar klassi, ið skuldi
fara til Suðurameriku, var ring-
ari enn annar klassa fiskur, sum
skuldi fara til Portugal. Eg tori
ikki at siga, at hetta er reglan,
tí tess sá eg ovflíð av fiski;
men um so er, er tað lætt at
skilja, at summir keyparar siga
norskan annan klassa fisk vera
betri enn annan klassa Ís-
landskan. Mest allan fyrsta
klassa fiskin senda Norðmenn
til norðurspanska marknaðin,
har sum Íslendur fiskur er
harðasti kappineytur teirra.«

Tað er týðuligt, at Norðmenn
við teirra avbera góða 1. klassa
ætla at koma sær í gott orð í
Spaniu og vinna marknaðin frá
Íslendingum har.

Vit hava hesi seinastu árinu
undrað okkum nógv yvir, at
norskur fiskur hefur verið
hugri í prís á spanska marknaðinum
enn bæði Íslendur og
føroyskur; her hava vit greiðu
á hesum spurningi. Væl er tað
lítið av fiski, Norðmenn fáa í
fyrsta klassa, men nú gera teir
hann so avbera góðan, at hann
kemur í gott orð. Íslendingum
ger hetta ikki somikið, tí teir
eru kunnugir við, hvat Norð-
menn vilja við hesum snilda
atburði. Teir ganga teimum ikki
í móti við at gera sín fyrsta
klassa fisk so avbera góðan, at
klassin minskar; men teir halda
so strangliga teir kunna, at
fyrsti klassi teirra skal vera tað,
sum hann gevur seg út fyri,
eins av góðsku og eins av stóð.
Teir bjóða hann so út biligari
enn norskkan og sleppa tí betur
av við hann. Tann lítt mongd,
Norðmenn kunnu fáa í sín
fyrsta klassa, ger teimum so
lítlan mun. Fyri okkum verður

Vinduer, Døre og Lister.

Godt og billigt Arbejde.

Hugo Øster's Maskinsnedkeri,

TH. 216. Thorshavn. TH. 216.

Forlovelse, Efterskab, verdensberømt
Bog, 196 Sider, 1,85. — Dr. M. Padden,
amerikansk Læge: **Ægtaskabelig Livs-
lykke**, 2 store Bind, kun 3 Kr. for
begge B. — **Døjlige Sae**, den unge,
dybt sunke Kvinde's Testamente, Op-
lag 40.000, 1,35. — Ford: **Hemmelighe-
den ved at tjene Penge**, 1,25. — **Sund-
hedsliære**, mange Oplysninger, kun 1,00.
— **Elvekjer**: **Muntre Fortællinger**, kun
1 Kr. 25 Øre. — **Filmens Eventyr**, stort
Pragtværk med 125 Kunstfotos, kun
3 1/2 Kr. — **Ungdom og Kærlighed**, 0,75.
Selv's Bogforlag, Afd. F. S. D., Odense.

tað alt ódrvísi. Okkara fyrsti
klassi rúgar ikki stórt upp í móti
norskum, og er hann tá eisini
ringari og ójavnari, so er vandi
fyri hond. Tað er okkum tí
neyðugt, at vit alvorliga fara at
huga um at broyta okkara
vrakaralóg, gera hana strangari
og skifta fiskin í fyra klassar,
eins og Norðmenn og Íslend-
ingar gera, umframt at vit fáa
sett fleiri yvirvakarar og sett
teimum strangari reglur at
ganganga eftir. Eitt ómetuligt fram-
stíg vildi tað verðið, um vit eisini
fingu ein fastan fiskifulltrúa bú-
settan í Spaniu.

Nú er lögtingið komið saman,
og fleiri fiskimál liggja fyri. Tað
vildi verið eftirryskjandi, at
tingmennirnir tóku sær hesi mál
nakað nær, so at nakað munag-
gott kundi komið burtur úr,
aður enn óveint verður.

Tá Føroyingar í fjór vóru í
Barcelona, var tað borið fram
fyri teir, at vrakingin her var
ikki álítandi, og víst er tað, at
tað er ógjörlikt at selja fisk til
Spaniu herfrá frítt um borð,
uttan íggjognum teir umboðs-
menn, sum spanskir stórkeyp-
arar hava fyrri seg her á landi.

Sveinn Árnason roknar í grein
síni upp tær klagar, sum Span-
iumenn fóru um Íslendskan fisk,
og tað kundi verið, at summar
av teimum hóska líkasoval um
okkara. Hann nevnr seki:

1) Ótilfríðsstillandi klassifiser-
ing á fiski eftir góðskuni.

2) Ófullkomin tilskilan og
vitnisburður um turkingarstíg
fisksins.

3) Óvirkil stoddarmunur á
teim einstøku fiskum í sama
pakka.

4) Undirvekt á pakkunum.

5) Ófullkomin binding um
pakkarnar.

6) Óvut fleking av fiskum í
summun sendingum.

Fráskilað 6) munnu somu
lýtir vera á okkara fiski, ser-
stakliga munnu 1), 2) og 3) vera
ikki minni somu um okkara fisk
enn um Íslendskan.

Tað er vert at leggja sær í
geyma, hvat Sveinn Árnason
framvegis skrivur: »Klagurnar
um ótilfríðsstillandi klassifiser-
ing á fiski eftir góðskuni tyktust
serliga at nema við tvei víður-
skifti: dokkar og misslittar uggar
og litafar fisksins í heilatakið.
Vit vrakarar hava altíð farið
gjølla um hesar vansar, men
Barcelona-menn halda tað ikki
vera nóg gjølla eftiransæð. Har-
afturimóti vóru teir ikki so illa
tilfríðs yvir smærri vansar, sum
t. d. at uggar vóru losnaðir frá
nakkunum, småum goggastung-
um, lítlum knívskurðum, tá
sárið var reint, o. s. fr. Við
vrakingina tóktist teimum lítið
vert at geva getur eftir øðrum
enn hesum báðum vansum:
uggarnar og litin á fiskinum;
men teir logdu til sum sít
sístla orð, at fyrsta klassa fiskur
átti at vera heilt og aldeitis
littaleysur.« (Framhald).